

Σαβανή εἰς τόσον βαθμὸν ἐτίμησαν καὶ ὡφέλησαν τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὡς τὴν σήμερον ὡς πρὸς τὰ εἰςοδήματα καταλαμβάνει τὴν τετάρτην θέσιν μεταξὺ ὅλων τῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀγγλίας.

Ἀρχαιότατον τῶν ὑφισταμένων λονδινείων ἡμερησίων φύλλων εἶνε δὲ „Eadweard's Tauchdrömos“ (ἰδρυθεὶς τῷ 1772), ὃςτις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας περιγράφει τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ αὐλῇ καὶ τῇ ἀριστοκρατικῇ κοινωνίᾳ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο θεωρούμενος πρώτη εἰδικότης. Εἰς τὴν πολιτικὴν εἶνε συντηρητικός, φιλελεύθερος ὅμως εἶνε δὲ ἥδη ἐννενήκοντα ἐτῶν βίον ἔχων „Eadweard's Ἀγγελιαφόρος“, ἰδιοκτησία καὶ ὄργανον τῆς συντεχνίας τῶν καπήλων, ὡς μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ ζήλου ὑπερασπίζεται τὰ συμφέροντα.

Μεταξὺ τῶν ἑσπερινῶν φύλλων — ἐκδιδομένων πεντάκις ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας μ. μ. — γνωστα-

τάτην εἰς τὸ ἔξωτερικὸν εἶνε δὲ „Pall Mall Gazette“, ἰδρυθεῖσα πρὸς εἰκοσαετίας ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ποιητοῦ Thackeray. Ἀλλοτε συντηρητική, ἔγινε τὴν σήμερον φιλελεύθερα. Ἐπίσης φιλελεύθερα εἶνε καὶ δὲ „Haw“, ἰδρυθεῖσα τῷ 1868 καὶ πωλουμένη ἀντὶ ἡμισείας πέννας. Δεύτερον ἑσπερινὸν φύλλον τῆς αὐτῆς ἀξίας εἶνε τὰ συντηρητικὰ „Evenings News“, ὑφιστάμενα ἀπὸ τοῦ 1881, ἀλλὰ μη ὑποσχόμενα βίον θαλερὸν καὶ ἀκμαῖον. Αἱ λοιπαὶ ἑσπεριναὶ ἐφημερίδες τιμῶνται ἀντὶ μιᾶς πέννας καὶ ἀρχαιοτάτη μὲν αὐτῶν εἶνε δὲ „Sparta“ (συντηρητική), νεωτάτη δὲ δὲ „Egyptian“ τοῦ Ἱεροῦ Ιακώβου“, ἰδρυθεῖσα τῷ 1880 ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Συντάξεως τῆς „Pall Mall Gazette“, ὅταν δὲ νέος ἰδιοκτήτης τῆς τελευταίας ταύτης παρήγιτσε τὴν πρώτην πολιτικὴν καὶ ἐδήλωσεν διτὶ δὲ ἐφημερίες του δὲν ἔπειπε πλέον νὰ ὑπεριμαχῇ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δισράέλη.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ. (συνέχεια).

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου καὶ τὴν προτεραίαν ὥραν ἐξ-
ύπνησε, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἦτο καρμία γυνὴ μὲ τὸν πράσινον πέπλον· ὑπεμειδίασε σκώπτων ἕαυτὸν διότι περιέμενε τοιοῦτό τι, ἀνέστη ἀθυμος διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀλλ’ αἴφνης παρετήρησε ἐν λευκὸν μανδήλιον, τὸ ὄποιον βέβαια αὐτὸς δὲν ἀφῆκεν ἐκεῖ· τὸ παρετήρησεν· εἰς αὐτὸν ὑα ἀνῆκε, διότι εἰς μίαν ἄκρων ἥσαν κεντημένα τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὁνόματός του γράμματα. „Πόθεν ἥλθε λοιπὸν αὐτὸς τὸ μανδήλιον ἐδῶ;“ ἀνεψώνησεν ἐν ταραχῇ, διτὲ μετ’ ἀκριβεστέρων παρατήρησιν εὕρεν διτὶ τὸ μανδήλιον ἥν εἰς τῆς συλλογῆς ἐκείνης, τὴν ὄποιαν εἶχε παραγγείλει καὶ λάβει κεντημένην παρὰ τῆς ἐπαίτιδος κόρης καὶ τὴν ὄποιαν ὡς ἵεραν ἀνάμυνησιν εἶχε πάντοτε κεκρυμμένην. „Λέγεις, νὰ ἔνε καὶ τοῦτο νέον σημεῖον τῆς παρουσίας της;“ „Ἐξεδίπλωσε τὸ μανδήλιον καὶ ἐζήτει μήπως εὔρῃ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀλληγορικά μένεινται ἀποτολήν. „Ητο κενόν, ἀλλ’ εἰς ἄλλην πάλιν γωνίαν ἀνεκάλυψε δέλγα τινὰ γράμματα μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ ὄνομά του χάριτος κεντημένα καὶ λέγοντα: „Διὰ παντάς!“ — „Λοιπὸν ἐδῶ ἥτανε πάλιν αὐτή!“ ἀνέκραξε περίλυπος δὲ νεανίας. „Καὶ δὲν τὴν εἶδον εἰς βαθὺν παραδεδομένον! Διατὶ ὅμως μοὶ δίδει αὐτὰ τὰ σημεῖα, διατὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν θλιβερὸν τοῦτον ἀποχαιρετισμόν, ὃςτις καὶ τότε καὶ χθὲς ἀκόμη μὲ κατέστησε τόσον δυστυχή;“

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἤρχισε νὰ ἔρωταξε κατὰ σειρὰν τοὺς ὑπηρέτας, ἀν διῆλθε διὰ τοῦ αἵπου καρμία ξένη. „Ολοὶ ἀνεξαιρέτως ἀπήντησαν ἀποφασικῶς, δὲν γηραλέος κηπουρὸς προεδρεύειν διτὶ ἀπὸ τριῶν ἥδη ὥρων οὐδεὶς ἐφάνη ἐν τῷ αἵπω ἐντὸς τῆς κυρίας. „Καὶ τι ἐφοροῦσεν“, γράτησεν δὲ Φρέβεν παραδόξως ἐκπεπληγμένος.

„Πάρα πολλὰ ζητᾶς, κύριε“, ὑπέλαβεν δὲ γέρων, „ἐφοροῦσε, ποὺ λές, πολὺ ὥραια ροῦχα, τί ροῦχα ὅμως δὲν ἔειρω νὰ τὸ πῶ· διταν μάλιστα πέρασεν ἀπὸ κοντά μου, ἕκουνησε τὸ κεφάλι της μὲ καλὸν τρόπον καὶ μὲ εἴπε: Καλὴ μέρα, κύρι Γιακούμην!“

Ο Φρέβεν ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν γέροντα καὶ εἴπεν αὐτῷ χαμηλῇ τῇ φωνῇ: „Σ’ ἔξορκίων νά με πῆς, φοροῦσε ἔνα πράσινο βέλο; δὲν εἶχε κι’ ἔνα μαύρο πράγμα μπροστά τοῦ μάτιά της, ἔτσι;“

Ο γέρων κηπουρὸς τὸν ἥτενισε μετ’ ἀπορίας καὶ ἤρχισε νὰ κινῇ τὴν κεφαλήν του πρὸς ἔκφρασιν κακῆς ὑποφίας.

Καὶ ἀπήντησε: „Τί μαυρο πράγμα εἶνε αὐτὸ ποῦ λές, κύρι Φρέβεν; „Ἐλλα Χριστὲ καὶ Παναγιό! τί ἔχουν τὰ μάτια τῆς κυρᾶς γιὰ νὰ φορέσῃ τέτοιο πράγμα; Βγάλε, παιδί μου, αὐταῖς τῆς ίδεας ἀπὸ τὸ κεφάλι σου· πρέπει νά Σε πειράζῃ καὶ η πολλὴ ζέστα, καὶ τὸ καλὸ ποῦ Σὲ θέλω, φέρεσε ἔνα φάδινο καπέλο.“ Ταῦτα εἰπὼν δὲ γέρων ἀπεσύρθη κινῶν σύνους τὴν κεφαλήν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ὑπηρέτας ἐξήγησε μακρόθεν διὰ λίσαν ὑπόπτου χειρονομίας, φέρων δηλ. τὸν δείκτην πρὸς τὸν ἔγκεφαλικὸν χῶρον, διτὶ: αὐτὸς δὲ νέος δὲν τὰ εἶχε διόλου σωστά.

XXX.

Οὐδὲ τὴν φορὰν ταύτην κατήντησεν δ Φρέβεν εἰς ἄλλο τι ἀποτέλεσμα, εἰμὴ διτὶ ἀκατανόητος πράγματι εἶνε δὲ συμπειριφορὰ τῆς κόρης ἐκείνης, τὴν ὄποιαν τόσον ἐνδομύχως ἥγαπησε· τοσοῦτον δὲ τὸν ἀπηγόρωλει αὐτὸς τὸ αἰνιγματῶδες παίγνιον μὲ τὸν πόνον καὶ τοὺς πόθους του, αἱ τελευταῖαι δηλ. εἰς τὴν ἀναδενδράδα ἐμφανίσεις, ὃςτε πολλά, τὰ ὄποια ἥτο φυσικάτατον νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχήν του, τὸ διέψευγον. Ή Ιωσηφίνα, λόγου χάριν, προσῆλθε μὲ δακρυσμένους ὁφθαλμοὺς εἰς τὸ δεῖπνον· δὲ Βαρώνος πάλιν ἥτο κακόθυμος καὶ βραχυλογύτατος, προσεπάθει δὲ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν ἐνδόμυχον ἀθυμίαν του, ήτις ήν ἔξωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ὡμίλει διὰ τῶν ὁφθαλμῶν του, διὰ βλασφημιῶν δὲ μὲν κατὰ τῶν φαγητῶν δὲ δὲ κατὰ τὴν εὐπρεπίσεως τῶν τοῦ οἴκου. Πάντα ταῦτα ἥνειχετο ἥτις αὐτοῦ γυνὴ σιωπηλῶς καὶ μεθ’ ὑπομονῆς καὶ ἔρριπτεν ἔνιστε πρὸς τὸν Φρέβεν ἐν βλέμμα ωςεὶ ἐπιζητοῦσα παρηγορίαν καὶ βοήθειαν παρ’ αὐτοῦ· ἀλλ’ η δυστυχής δὲν παρετήρει πῶς κατεσκόπευεν αὐτὰ τὰ βλέμματα δ σύζυγός της καὶ πόσον αὐτὸς ἐκοπικίζειν διταν συνήθειαν τοὺς ὁφθαλμούς της πρὸς τὸν φίλον του διευθυνομένους.

Ολα αὐτὰ ἔβλεπε καὶ ἤκουεν δ Φρέβεν ποὺ λές πράγματα συνήθη καὶ οὔτε ἐφρόντιζε καὶ νὰ ἔρωτησῃ ἀπαξ τὴν Ιωσηφίναν διὰ τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ταύτης τοῦ Φάλδνερ ἐξάψεως. Οὐδὲ παρετήρησε μάλιστα διτὶ αὐτῇ ἐφέρετο μετ’ ἀσυνήθους ἐπιφυλακτικότητος πρὸς αὐτὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συζύγου της, καὶ εἰς ἔκτακτον ἔργασιῶν πληθώραν ἀπέδιδε τὰς ἐπιμόνους προσκλήσεις τοῦ φίλου του ὅπως τὸν συνδεύῃ σήμερον ἥκει καὶ αὔριον ἀλλοῦ πρὸς χωρογραφικὰς εἰς

τα ύποστατικά του κατακμετρήσεις. „Όταν ὅμως πρωίαν τινὰ δὲ Φάλδην τὸν περιέμενε καθ' ὅλα ἔτοιμος διὰ νὰ ἐξέλθωσιν ὅμοι ἔφιπποι εἰς τοὺς ἀγρούς, αὐτὸς δὲ ἀρνούμενος ἐπροφασίσθη μικρὰν ἀδιαθεσίαν καὶ ἀκάκιας προέθηκεν, διτὶ προτυμῷ νὰ μενὴ παρὰ τῇ Ἰωσηφίνᾳ διὰ νὰ διέλθῃ τὸν ἥμέραν ἀναγινώσκων μετ' αὐτῆς, ἐξεπλάγη πῷ δόντι δὲ Φρέβεν ἀκούσας τὸν φίλον του νὰ λέγῃ παρωργισμένος: „Οχι, αὐτὰ τὰ διαβάσματα νὰ παύσουν, δὲν τὰ θέλω πλειά. Ἀφ' ὅτου μάλιστα ἀρχισεν αὐτᾶς ή ἀρδίαις, ὅλα πάνε στραβά. Αὐτὸ μόνον ἔλειπεν, νὰ περνᾷ ή κυρία ὅλην τὴν ἥμέρα μὲ μιθιστορήματα, καὶ νὰ γεμίζῃ τὸ κεφάλι της μὲ κάτι ἰδέαις, που ἐγὼ τῆς σιχαίνομαι. Νὰ διαβάζῃς, φίλε μου, Ἐσύ μονάχος Σου, καὶ νὰ μή Σε κακοφανῆ διόλου ἀνθάλω τὴν γυναικά μου 'ς ἄλλη δουλειά. Λοιπόν, γυναικα, σήμερα μετὰ τὸ πρόγευμα νὰ καταβῆς εἰς τὸν κῆπον καὶ νὰ παραστατήσῃς ἐκεῖ κάτω ποῦ θὰ βγάλουν οἱ ἀνθρώποι τὰ λαχανικά· κατόπιν κάμε μου τὴν χάριν νὰ πάς 'ετοῦ παπᾶ σήμερα, γιατὶ πολὺν καιρὸν δὲν τὸν εἶδες.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὸ μαστίγιόν του καὶ ἀνεχώρησε.

— „Ἄλλὰ τί σημαίνει τοῦτο; Τί ἔχει αὐτὸς σήμερα;“ ἥρωτησεν ἔκθαμβος δὲ Φρέβεν τὴν νεαρὰν γυναικα, μόλις δυναμένην νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— „Ἐτσι εἶνε, καλέ, πάντοτε“, ὑπέλαβε χωρὶς νὰ μψώσῃ τὰ βλέμματά της. „Εἶνε ἀληθὲς διτὶ ή παρουσία Σας τὸν μετέβαλεν ή μᾶλλον τὸν κατέστησεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν προσεκτικόν. Ἄλλὰ τώρα πάλιν, βλέπετε, ηρχίσετε τὰ πρῶτά του.“

— „Ἄλλὰ πρὸς τί, θεέ μου, ὅλα αὐτά!“ εἶπεν ἀδύμυος δὲ Φρέβεν, „δὲν ημπορεῖτε τάχα νὰ στείλετε μίαν ὑπηρέτριαν εἰς τὸν κῆπον. διὰ τὰ λαχανικά;“

— „Εἶνε ἀδύνατον, πρέπει ἐγὼ ή ἴδια νὰ παραστατήσω· αὐτὸ τὸ ἀπαίτει“, ἀπήντησεν ή Ἰωσηφίνα ἀποφασιστικῶς.

— „Καὶ ή ἐπίσκεψις ἐκείνη εἰς τὸν ἐφημέριον . . . ;“

— „Καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ πηγαίνω· ηκούσατε πῶς ἀπήτησε καὶ τοῦτο. Ἄλλ' ἀς τ' ἀφήσωμεν αὐτά, ἔτσι θὰ ἔνε πάντοτε. — Ἄλλα Σεΐς, ἐξηκολούθησεν ή Ἰωσηφίνα, „Σεΐς, φίλε μου, φαίνεσθε ἀπό τινας μεταβεβλημένος, δὲν εἰσθε πλέον εὔθυμος ὡς πρότερον, οὔτε τόσον οἰκεῖος. Δὲν εὐχαριστεῖσθε ἀρά γε πλέον ἐδῶ πλησίον μας; Ο σύζυγός μου ἀρά γε ή ἐγὼ εἴμαι πρόξενος αὐτῆς τῆς ἀδύμιας Σας;“

Ο Φρέβεν περιήλθεν εἰς ἀμυγχινίαν καὶ ὅλιγον ἔλειψε γὰρ ἐκμυστηρεύθη εἰς τὴν φίλην του τὰ παράδοξα ἐκεῖνα τοῦ κῆπου γεγονότα, ἀλλ' ή ἴδεια, διτὶ θὰ ἐκτεθῆ ἀπέναντι φρονήμου καὶ νεαρᾶς γυναικός, τὸν ἀπέτρεψεν ἐκ τοῦτου. „Γνωρίζετε“, εἶπεν ὑποχωρῶν, „ὅτι προχθὲς ἔλαβον κάτι ἐπιστολάς· εἰς αὐτὰς πρέπει νὰ ἀποδοθῆ ή ἀδύμια μου, ἀν πράγματι Σᾶς φαίνωματα λυπημένος.“ — Η Ἰωσηφίνα τὸν ἥτενισε μετ' ἀμφιβόλου τινὸς ἐνφράσεως· ἀπάντησες τις ἐφάνη αἰωρούμενη ἐπὶ τὰ χείλη της, ἀλλ' διτὸν διεῖδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ φίλου της τὴν ἔλλειψιν πάσης ἐμπιστούντης, ἐστενοχωρήθη καὶ τὰ ώραια ἐκεῖνα χείλη ἀπωθήσαν διὰ σπασμωδοῦς κινήσεως τὴν ἀπάντησιν ταύτην. Σιωπηλὴ προέρη καὶ ἐκωδωνίσε, καὶ διέταξεν εἰς τὴν ἀμέσως προελθοῦσαν θαλαμηπόλιον της νὰ φέρῃ τὸ ἀλεξήγιον της, ὅπερ λαβοῦσα μετ' ὅλιγον ἐξηλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ ἐργασθῇ καὶ δὲν προεκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ δὲ Φρέβεν.

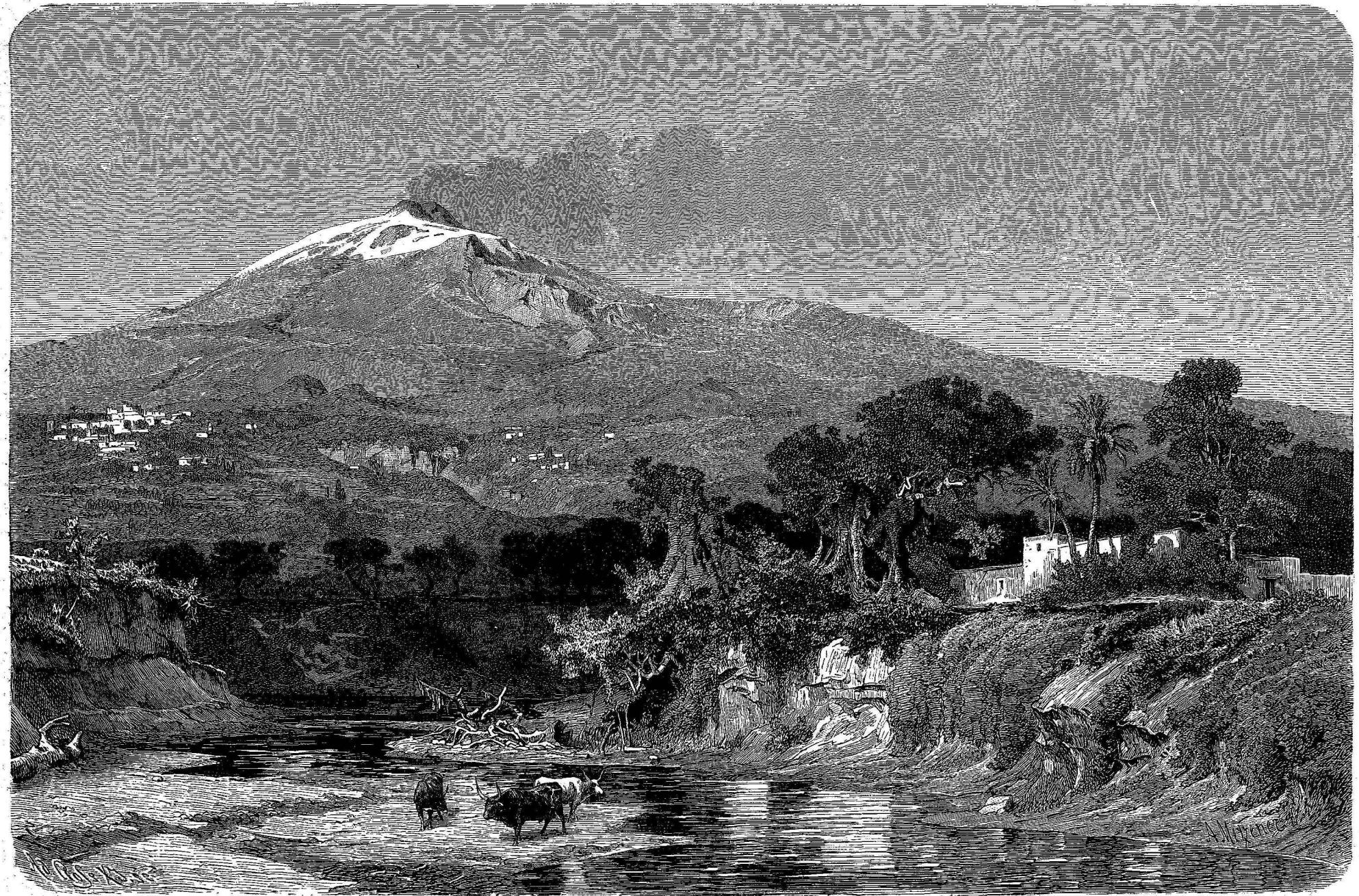
„Οταν μετ' ὅλιγας ὥρας κατήλθεν δὲ νεανίας εἰς τὸν κῆπον καὶ ἥρωτησε περὶ τῆς Ἰωσηφίνας δύμαθεν διτὶ ήτον εἰς τὸν ἐφημερίου. Ἐτρεξε λοιπὸν αὐτὸς εἰς τὴν ἀναδενδράδα καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν ἐξηπλώθη ἐπὶ τὸν χλοερὸν ἀνακλίντρου. Σήμερον πλέον απεφάσισε νὰ μὴν ἀποκοι-

μηθῇ. „Θὰ ίδω ὅμως“, ἔλεγε καθ' ἔαυτόν, „ἀν αὐτὸ τὸ ον, τὸ ὅποιον τόσον μυστηριωδῶς μὲ ἀκολούθει, ἔχει καὶ τρίτον τι σημεῖον νά μοι δώσῃ. Θὰ μποκριθῶ βέβαια στὶς κοιμοῦμαι καὶ ἀν πάλιν ἐμφανισθῇ θὰ το πιάσω καὶ θὰ ίδω ὅποιας φύσεως ὁν εἶνε.“ Ἀνέγνωσε μέχρι τῶν πρώτων μετημβριῶν ὥρων καὶ κατ' ὅλιγον ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Ολίγον ἔλειπε πολλάκις νὰ τὸν καταβάλῃ πράγματι ὅπνος, ἀλλ' ή προσδοκία, ή ἀνησυχία καὶ ή ισχυρὰ θέλησις ἀπέκρουσον τὴν ὑπνωτικὴν ἐπενέργειαν τῆς μετημβριῶν τριῶν καὶ κατώρθου δ Φρέβεν νὰ διατελῇ ἔξυπνος. Μόλις δὲ παρῆλθεν ἡμέρα εἰς ὥρα καὶ ηρχίσαν οἱ κλάδοι τῶν περὶ τὴν ἀναδενδράδα θάμνων νὰ θρούβωσι. Ἡνοιξεν ὅλιγον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ διεῖδεν, διτὶ δύο λευκαὶ χεῖρες παρεμβρίζον μετὰ προσοχῆς τοὺς κλάδους διὰ νὰ σχηματισθῇ ἀνοιγμα εὐθὺ πρὸς τὸν κοιτόμενον. Κατόπιν ἔτριξεν ἐπὶ τῆς ἄκμης σιγανὰ βήματα. Λάθρα προεσέδει καὶ πάλιν τὴν εἰξοδὸν τῆς ἀναδενδράδος καὶ ή καρδία του ἤθελε νὰ διαρραγῇ ἐξ ἀγαλλιάσεως καὶ ἀνυπομονησίας διτὸν εἶδε τὸ κοράσιόν του μὲ μαύρον πέπλον καὶ μαύρον πῖλον, καὶ μὲ ἀνασηκωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὥραίου προεώπου τὴν μελανὴν προεωπίδα.

XXXI.

Ἐπλησίασε προβαίνουσα ἀκροποδητεί. Ἐκεῖνος ἔβλεπεν διτὶ τὸ πρόσωπόν της εἰχε γείνει κατακόκκινον δοσον προσήρχετο πλησιέστερον. Παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν κοιμώμενον, ἀνεστέναξε βαθέως καὶ ἀπέματσε τὰ δάκρυα τῆς. Κατόπιν ἐπλησίασε περισσότερον, προεξέλινεν ἐπὶ αὐτὸν καὶ ή πνοή της ἔψαυσεν αὐτὸν ὡς οὐράνιος ἄγγελος μηνύων αὐτῷ τὴν προεσγγιστὸν τῶν γλυκέων χειλέων της, ἐπέκλινεν δὲ κατόπιν βαθύτερον καὶ τὸ στόμα της ἥνωμη μὲ τὸ ίδικόν του τόσον ἔλαφρὰ ως αἱ πρῶται γλιτακαὶ ἀκτῖνες ἀπλούται ἐπὶ τῶν λόφων.

Άλλ' ἐκεῖνος δὲν ἥδυνήθη νὰ κρατηθῇ περισσότερον· εὐθὺς τὴν περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονος καὶ ἐκείνη μικρὸν φωνήσασα ἐπεσε γονυκλινής πρὸ αὐτοῦ. Ἐσηκώθη ἔντρομος νομίζων διτὶ ἐλιποδύμησεν, ἀλλὰ δὲν ήτο τοῦτο, εἶχε μείνει μόνον ἀφωνος καὶ ἐτρεμε δυνατά. Τὴν ἀνήγειρεν, ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς διτὶ ἐπανεῦρε τὸ ἐράσμιον ἐκεῖνο δόν, καὶ ἐκάλυψε τὸ στόμα της μὲ θερμότατα φιλήματα καὶ τὴν ἐσφιγγένειν εἰς τὸ στῆθος του. „Σ' ἔχω λοιπὸν πάλιν, Σ' ἔχω ἐπὶ τέλους, ἀγαπημένη μου κόρη!“ ἀνέκροτεν δὲ Φρέβεν. „Δὲν εἶσαι φάντασμα, ζῆς, Σὲ κρατῶ εἰς την ἀγκάλην μου καθώς τότε καὶ Σ' ἀγαπῶ καθώς τότε καὶ εἴμαι εὐτυχής, εὐδαίμων, διότι βέβαια μ' ἀγαπᾶς καὶ Σύ!“ Διάπυρος ἐρυθρότης ἐπεχύμη εἰς τὰς παρειὰς ἐκείνης, δὲν ὥμιλει, ἀλλὰ καὶ ματαίως προεσπάθει ν' ἀποσπασθῇ τῶν βραχιόνων του. „Οχι! σχι, δὲν Σ' ἀφίνω τώρα πλέον“, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ δάκρυα, δάκρυα τῆς εὐτυχίας ἐστάλαζον ἀπὸ τῶν βλεφάρων του· „τώρα Σὲ κρατῶ δυνατὰ καὶ δόλος δ κόσμος δὲν μπορεῖ νά Σε πάρῃ. „Ελα, βγάλε αὐτὴν τὴν ζηλότυπον προεωπίδα, θέλω νὰ ίδω ὅλων τὸ ωραῖον πλέον“, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ δάκρυα, δάκρυα τῆς εὐτυχίας ἐστάλαζον ἀπὸ τῶν βλεφάρων του· „τώρα Σὲ κρατῶ δυνατὰ καὶ δόλος δ κόσμος δὲν μπορεῖ νά Σε πάρῃ. „Ελα, βγάλε αὐτὴν τὴν ζηλότυπον προεωπίδα, θέλω νὰ ίδω ὅλων τὸ ωραῖον πλέον“, εἶπεν ἐκεῖνη μεταξύ της ἥθελε νὰ παραμερίσῃ τὴν χειρά του ἀπὸ τοῦ προεωπίδου, δυσκόλως ἥδυνατο ν' ἀγαπεύσῃ, ἐπάλλιε μετά τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ή ἔξαλλος χαρὰ τοῦ νεανίου, μετὰ τόσου τοῦ χρόνου στέρησιν μὲ τόσην αἴφνης ἀμειφθέντος εὐτυχίαν, παρέσχεν αὐτῷ εὐκολὸν τὴν νίκην. Καὶ διὰ της μαζί χειρὸς ἐκράτησε τὰς δύο ἔκεινης χειρας καὶ διὰ της ἄλλης

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΑΙΤΝΑ ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑ.

παρωθήσας πρός τὰ δύσιστα τὸν πῖλον τῆς γυναικὸς ἔλυσε τὰς λωρίδας τοῦ προσώπου καὶ εἶδε τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του.

„Ιωσηφίνα!“ ἀνέκραξεν ὡς εἰς κατακρημνίζόμενος εἰς βάραθρον καὶ αἱ ίδεαι του ἐφέροντο ὡς ἀνεμοστρόβιλος. „Ιωσηφίνα!“

„Ωχρά, ἀναίσθητος, ἀδακρυς ἐκάθητο παρ' αὐτῷ καὶ μετ' ὅλιγον εἶπε μελαγχολικῶς μειδιῶσα: „Ναί, ή Ιωσηφίνα.“

„Λοιπὸν μὲν ἐγελάσατε;“ ἡρώτησε μετὰ πικρίας, ἐνῷ παρῆλθεν ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσα ἐλπὶς καὶ ὅλη ἡ προτέρα εὐδαιμονία. „Ω, μποροῦσε νὰ λείψῃ αὐτὴν ἡ ἀστειότης. Ἀλλά, εἴτε κατόπιν ὡς εἰ νέα τις ίδεα ἐπέλαμψεν αὐτῷ, „ἀλλὰ πόθεν ἔχετε ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδι, ποῦ ηὔρατε αὐτὸν τὸ μανδήλι;“

„Ηρυθρίασε καὶ πάλιν ἡ νεαρὰ γυνή, ἐδάκρυσαν οἱ δύφθαλμοι τῆς καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλήν εἰς τὸ στῆθος του. — „Οχι!“ εἶπεν ἐκεῖνος, „πρέπει ν' ἀπαντήσετε εἰς τοῦτο· αὐτὸν εἶνε δικό μου δακτυλίδι, καὶ τὸ μανδήλι εἶνε ἀπὸ τὰ δικά μου Σᾶς ἔξορκίζω νὰ μὲ πῆγε, πῶς περιῆλθον αὐτὰ εἰς τὰς χειράς Σας, πόθεν ἔχετε αὐτά;“

— „Απὸ Σένα!“ μέλλαβεν ἐκείνη φιλορίζουσα καὶ ἔξαδοις ἐπὶ μᾶλλον κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της.

Τότε ἐφωτίσθη ὁ νοῦς τοῦ Φρέβεν· ἐσήκωσεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλήν της καὶ ἤτενισε πρὸς αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης. „Εσύ εἶσαι λοιπόν! Μήπως πάλιν ὄντερευομαι;“ εἶπεν ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν τὴν ἔθεωρήσε. „Δὲν εἴπεις, δτὶ Σὺ εἶσαι τὸ γλυκό μου τὸ κορίτσι; Θεέ μου, ὅποιος πέπλος ἐκάλυπτε τὴν δραστήν μου! Καλέ, νά τὸ ὄρασίόν Σου πρέωπον, τὸ εὔμορφόν Σου στόμα, τὸ ὄπιον καὶ τότε ἐφίλησα!“

Καταπόρφυρος ἔγεινεν ἡ Ιωσηφίνα. Τὸν ἐθισμόρει μεθ' ἥδονής καὶ γοητείας. „Τί ἥθελα ἀπογείνει ἀνευ Σοῦ, εὐγενέστατέ μου εὐεργέτα;“ ὑπέλλαβεν ἀναλυομένη εἰς δάκρυα. „Σὲ φέρνω τὴν εὐλογίαν τῆς καλῆς μου μητέρας. Ἐλάφρωσες τὴν καρδίαν της κατὰ τὰς τελευταῖς ἐκείνας στιγμὰς τῆς ζωῆς της, ἐλάφρωσες τὸ βάρος τῆς δυστυχίας της, ἡ δοπία τόσον ἔβαρυνε τὸ ἄρρωστον σῶμά της. „Ἄχ! πῶς ἥμπορος νὰ Σὲ εὐχαριστήσω; Τί θὰ ἐγινόμουν ἀνευ Σοῦ! Καὶ δμως ἐξηκολούθησε κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, „καὶ τί κατήντησα ὅμως, ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀλλου, ἡ σύζυγος τοῦ φίλου Σου!“

„Ἀπειρος πόνος ἐκύμαινε τὸ στῆθος της καὶ διὰ τῶν τρυφερῶν δακτύλων της ἔρρεον τὰ δάκρυά της. Ἡσθάνετο ἥδη ὁ Φρέβεν πόσον αὐτὴ τὸν ἥγαπα καὶ δὲν ἐπῆλθεν οὐδαμῶς εἰς τὸν νοῦν του δτὶ ἀνῆκεν εἰς ἄλλον καὶ περισφίγξας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὡς εἰς φοβούμενος μὴ καὶ πάλιν τὴν χάσῃ, εἶπε: „Ἐχεις δίκαιον ἀς ποῦμε, δτὶ ἔτση ἔπρεπε νὰ γείνουν δλα: ἔτση ἔπρεπε νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα, διότι ισως ἡ πολλὴ εὐτυχία ἥθελε μᾶς θανατώσει.

Άλλα τώρα, αὐτὴν μόνην τούλαχιστον τὴν στιγμὴν εἶσαι ίδική μου· ὑπόθεσε, δτὶ ἥλθες ἐκεῖ, εἰς ἐκείνην τὴν πλατεῖαν νά με συναντήσης καὶ δτὶ ἔγω τάχα Σὲ περιέμενον· ἔλα, ἀγκάλιασέ με ἵσταν τότε, ἀγκάλιασέ με μιὰ ἀκόμη.“

Βυθισθεῖσα εἰς τὰς γλυκυτάτας ταύτας ἀναμνήσεις ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαμπόν του· τὰ θοιλὰ τῆς ὑπερτάτης εὐτυχίας βλέμματα δὲν διακρίνουσι τὴν πραγματικότητα· ἐρασμιώτατον μειδίαμα περιέβαλε τὸ στόμα της καὶ βαθμηδὸν ἔξελιπε βυθισθὲν εἰς τὸν λακκίσκους τῶν παρειῶν της. „Καὶ δὲν μὲν ἐγνώρισες, ἀλήθεια;“ ἡρώτησεν ἐκεῖνος ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν πλήρης τρυφερότητος. „Ἄχ!“ ἀπήντησεν ἐκείνη. „Τότε εἶχον μὲ πολλὴν προσοχὴν ὑποκλέψει καὶ ἀποτυπώσει εἰς τὴν καρδίαν μου τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου Σου, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ δὲν διὰ Σ' ἀνεγνώριζον ποτέ. „Ισως τοῦτο προέρχεται ἐκ τούτου, δτὶ πάντοτε ἐν καιρῷ νυκτὸς Σ' ἔβλεπα χωμένον εἰς τὸν μανδύαν Σου καὶ μέχρι τοῦ μετώπου κεκαλυμμένον. Ἀλλὰ πῶς πάλιν νὰ σκεφθῶ Βέβαια, δταν τὴν πρώτην ἐσπέραν τῆς ἀφέζεως Σου ἥκουσα νὰ δύμιλης μὲ τὸν Φάλδνερ, δ της τῆς φωνῆς Σου μοὶ ἔφανη γνωστὸς καὶ ὡς ἀλλοτε νὰ τὸν ἥκουσα· ἀλλὰ πολλάκις κατόπιν ἐγέλασα μονάχη μου διὰ αὐτὰς τὰς εἰκασίας μου. „Ἐπειτα πάλιν ἐνόμιζα πολλάκις δτὶ ἀφεύκτως θὰ ἥσο ἐκεῖνος, τὸν δποδὸν ὑπέθετα· ὑστερὸν πάλιν ὀμφέβαλλον· δταν δμως τὴν Κυριακὴν ἀνέφερες τὴν Γέφυραν τῶν Τεχνῶν, περιεργόν τι φῶς εἶδον οἱ δύφθαλμοι μου ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας Σου. Ἐφαίνεσο ζῶν μόνον διὰ τῶν ἀναμνήσεων καὶ οἱ πρῶτοι λόγοι Σου ἐμαρτύρησαν δτὶ Σὺ εἶσαι, Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος! Ἀλλὰ βέβαια, ἐμὲ δὲν ἀνεγνώρισας Σύ· δὲν εἶνε ἔτση; ἔγεινα πολὺ χλωμή, δὲν εἶνε;“

— „Ιωσηφίνα μοῦ!“ ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. „Ποῦ ἥσαν αἱ αἰσθήσεις μου, ποῦ οἱ δύφθαλμοι μου καὶ ἡ ἀκοή, διὰ νὰ μη Σε ἀναγνωρίσω; Εὔθυς, δτε τὸ πρῶτον Σ' ἐπανεῖδον, τρόμος τις διεπέρασε τὴν καρδίαν μου· ἡ μεγάλη πρὸς τὴν εἰκόνα ἐκείνην δμοιότης Σου μὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἀγαπήσω ὡς Σὲ αὐτὴν· μόνον ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἔνους τῆς μητρὸς γένους μὲ ἀπεπλάνησε καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔβλεπον ἐν Σοὶ τὴν θυγατέρα τῆς ὥραίς Λαύρας καὶ πολλάκις καθημένος πλησίον Σου ἀνεζήτουν εἰς ἀναμνήσεις τὴν μορφὴν τῆς ἀγνώστου ἐρωμένης μου, Σοῦ δηλα δή“

— „Θεέ μου, Θεέ μου!“ ἀνεφώνησεν ἡ Ιωσηφίνα, „εἶνε ἀληθεῖς τοῦτο, εἶνε ποτε τοῦτο δυνατόν; Ἡμπορεῖς ἀκόμη νὰ μὲ ἀγαπᾶς;“

— „Ἄν ἥμπορω; Ἀλλὰ μήπως ἐπιτρέπεται μοι τοῦτο; Εἶσαι τώρα σύζυγος τοῦ Φάλδνερ. — Ἄλλ’ εἰπέ μοι, πῶς ἔγειναν δλα αὐτά; Πῶς δὲν ὑμπόρεσες τότε οὕτε μίαν καν φοράν νὰ με πειμεῖγες;“

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.] (Ἐπειτα συνέχεια.)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ.

Άλλεπάλληλοι ἐπῆλθον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη οἱ σεισμοὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ, ἐπενεγκόντες φοβεράς καταστροφάς καὶ ἐγκατασπείραντες τρομον καὶ φρίκην μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν χωρῶν τούτων. Μόλις δὲ ἥρχισε νὰ λησμονῆται ἡ θλιβερὰ τύχη τῶν Φιλιατρῶν καὶ τῶν ἀλλων τῆς δυτικῆς Πελοποννήσου κωμοπόλεων, καὶ ίδού πάλιν τῇ 11. Φεβρ. αἱ πλούτωνεις δυνάμεις ἐξεμάγησαν καθ' ὅλην τὴν βρέσιον παραλίαν τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς

Γενούης μέχρι τῆς Μασσαλίας. Καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ταύτην ἐπεκτείνουσι τὰς υπωρείας τῶν αἱ Ἀλπεις μέχρι τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος προφύλασσονται τὰς μεταξὺ κειμένας χώρας ἀπὸ τῶν ἐκ βορρᾶ ψυχρῶν ἀνέμων καὶ θυελλῶν. Εἰς τὴν ἀληθινὸς παραδείσιον ταύτην λωρίδα τῆς γῆς, ὄνομαζομένην Λιγούριαν, ἀποδημοῦσι κατ' ἔτος ἀπὸ τῶν βορειοτέρων καὶ ψυχροτέρων κλιμάτων πολυάριθμοι ἀσθενεῖς καὶ ἔτι περισσότεροι πολυτά-